

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

*Alati
minuga*

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Always with Me
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2019 Barbara Freethy.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E03377120
ISBN 978-9949-82-572-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

„VAATA AGA VAATA, põgenev pruut. Sõrmuse võib talle ju sõrme panna, aga altari ette teda ikka ei saa.“

Gianna Campbell pööras Big Sky kohviku kassale selja ja nägi selle mehe pilkavat naeratust, kel ta oli kunagi lasknud endale sõrmuse sõrme panna – tema kolledžiaegne kallim Jeremy Hutchins. Jeremy oli mõned kilod juurde võtnud ja tema pruunid juuksed olid pealaelt hõredamad. Ka rõõmsameelne naeratus oli nüüd kadunud. Tumedates silmades helkis vaid viha.

Gianna ja Jeremy olid elanud Whisper Lake'is samas tänavas, läinud koos Denverisse kolledžisse ja kooli lõpetamise õhtul impulsiivselt kihlunud. Pool aastat hiljem oli Gianna kihluse katkestanud. See juhtus kaheksa aastat tagasi. Jeremy oleks pidanud selle aja peale eluga edasi liikuma, aga ilmselgelt oli Gianna viimane katkenud kihlus kinnitanud Jeremy veendumust, et viga on naises ja tema pole nende lahkuminekus süüdi.

„Jäta ta rahule,“ hurjutas Chloe Morgan, pannes Gianna kohvi letile. Chloe oli sõbralike pruunide silmadega kena brünett. Ta oli üks linna populaarsemaid naisi ja Gianna parimaid sõbrannasid, ehkki Gianna oli selle sõprussuhte viimasel paaril aastal hooletusse jättnud, lootes siiski järgmiste kuude jooksul asja parandada.

„See oli nali,“ kaitses end Jeremy. „Gianna sai varem naljadest aru.“

„Saan praegugi.“ Gianna oleks tahtnud kuuma kohvi mehele näkku visata. Ta ei saanud aru, miks ta oli kunagi tahtnud selle mehega abielluda, aga kahekümne ühe aastasena polnud ta Jeremy päris selgelt näha suutnud. See kehtis tegelikult suures osas terve tema elu kohta. Ta tahtnuks öelda, et on hea inimestetundja, aga ilmselgelt ta seda polnud. Ta kippus võtma inimesi sellistena, nagu tema neid näha tahtis, mitte sellistena, nagu nad tegelikult olid. „Kuidas läheb, Jeremy?“

Mees oli sellest küsimusest jahmunud. „Noh, hästi. Suurepäraselt. Juhin nüüd isa autoremonditöökoda.“

„Tore.“ Gianna ulatas Chloele kümnedollarilise rahatähe ja palus lisada tellimusele kalkunisingivrapi.

„Kuidas su tädil läheb?“ küsis Chloe, võttes jahekapist vrapi.

„Jalaluu on kolmest kohast murtud. Ta peab vähemalt poolteist kuud kodus istuma. Mu vanematel on oma töö, nii et lubasin tädi Loisile, et tulen siia ja tegelen ise antiigipoega seni, kuni ta saab tagasi tööle tulla.“

„Tore, et sul aega oli.“

„Ma võtan selleks aega. Ma pole ammu suve Whisper Lake'is veetnud. Ootan seda juba väga.“

„Nüüd on ilmselt lihtsam aega leida, kuna sa ei abiellu – jälle,“ torkas Jeremy. „Kolmas kord, eks? Sinu jaoks ei ole vist kolm kohtu seadus.“

„Näen, et uudised levivad siin linnas kiiresti.“ Gianna pöördus taas Chloe poole, kes silitas oma suurt beebikõhtu. „Sul on sünnituse tähtaeg juba lähedal, eks?“

„Kolm ja pool nädalat veel,“ vastas Chloe naeratades. „Olen pea-aegu valmis, aga Kevin peab enne lapse sündi koju tulema.“

„Kas võib juhtuda, et ei tule?“ küsis Gianna murelikult. „Kuhu ta saadeti?“

„Ma ei tea. Ta teenib mingis eriuksuses. Kõik on väga salastatud, aga ta ütles, et ei kavatse lapse sündimise ajal eemal olla.“

„Olen selles kindel.“

„Peame kokku saama, Gianna, ja lobisema. Korraldame nädalavahetusel tüdrukute õhtu. Mida sa laupäeval teed?“

„Ei tea veel. Saabusin alles eile, aga mulle meeldiks tüdrukute õhtu.“

„Eks vaatame siis.“

„Tore.“

Gianna läks kassa juurest edasi ja Chloe võttis ette järgmise kliendi. Kohvikus oli teisipäeva kohta palju rahvast, eriti arvestades, et oli hommikusöögi ja lõuna vahepealne aeg. Teisalt oli juunikuu ja iseseisvuspäevani aega alla kahe nädala, nii et linnas oli juba palju turiste.

Jeremy tuli tema kannul uksest välja. „Sa ju ei pahandanud mu sõnade peale, ega?“

„Sa üritasid nalja teha.“

Mees kõhatas. „Mul on kahju, et sul sellest asja ei saanud.“

„Ei ole,“ vastas Gianna otsekohele. „Sa oled rahul, et sina pole ainuke mees, kelle ma maha jätsin.“

„Ilmselgelt on sul pühendumisega probleeme. Kui paljud naised ikka kihluvad ja jätavad pulmad ära, kolm korda?“

„Ma ei tea. Pean minema.“

„Tagasi poodi?“ küsis Jeremy tal tänaval kannul püsesid. „Kahju, et Loisiga nii läks.“

„Ma ei lähe poodi. Lähen vanasse suvelaagrisse kauba järele.“ Gianna peatus tädi musta pikapi kõrval. „Sel on uus omanik ja ta teeb seal kõik ümber.“

„Kuulsin. Tead, Gianna, sa näed hea välja. Mitte õnnelik, aga ikkagi hea.“

Gianna ei teadnud, mida arvata mehe kohmakatest sõnadest või kummalisest pilgust. „Aitäh.“ Ta istus autosse ja tõmbas ukse kinni, et Jeremy enam rohkem midagi öelda ei saaks. Ta ei teadnud, mida mees kavatses, ega tahtnud seda ka teada saada. Gianna tagurdas kiiruga ja pööras tänavale.

Läbi linna sõites tabas teda hulk erinevaid emotsioone. Jeremy sõnad olid haiget teinud. Arvatavasti oli mees seda nalja rohkem kui korra üsna paljudele inimestele rääkinud. Gianna teadis, et peaks pilkamisega harjunud olema. Ta oli terve lapsepõlve ja teismeea olnud kohmakas kunstikalduvustega tüdruk, kelle sõrmed olid värvised, suus hambaklambrid ja heledad juuksed kahused, neid polnud õieti võimalik hobusesabasse kinnitadaagi.

Ta oli kohmakusest peaaegu täielikult lahti saanud. Heledad juuksed ulatusid laines soengus õlgadeni. Hambad olid täiuslikud ja kunstiga tegeles ta peamiselt arvutis, ehkki nädalavahetustel olid tal sõrmed vahel värvised. Välistest muutustest hoolimata oli ta sisimas endine ja see tüdruk ei saanud kuidagimoodi oma elu järje peale.

Gianna ei teadnud, miks ta alati valedele meestele jaa ütles. Ilmselt peaks ta olema õnnelik, et kolm meest olid tahtnud temaga abielluda, aga ükski neist polnud teda tegelikult tundnud. Alati oli midagi puudu. Talle tundus, et nad tahavad abielluda oma nägemusega temast, mitte naisega, kes ta päriselt oli, mis viiski küsimuseni – *kes ta siis on?*

Võib-olla oli aeg see välja mõelda enne, kui ta järgmise sörmuse vastu võtab.

Kuigi koju naasmine polnud alanud just parimal moel, lootis ta, et see teeb talle head. Ta oli käinud Whisper Lake'is pühade ajal, aga need külaskäigud olid viimasel kaheksal aastal väga lühikesed olnud. Ta tahtis vanematega ja sõpradega rohkem suhelda, lasta majesteetlikel Colorado mägedel ja Whisperi järve ilusal veel oma haavatud südant tervendada ja selgust tuua.

Ta pidi otsast peale alustama – isiklikus ja tööalases elus. Ta oli katkestanud kihluse, aga jäänud ilma ka töökohast. Tema kihlatu oli olnud ühtlasi ka tema ülemus. Õnneks oli tal piisavalt tööotsi vabakutselisena pluss tädi poest saadav väike palk, et järgmised kuud hakkama saada.

Gianna võttis kotist singivraapi ja hammustas, tundes, et vajab sõidu ajaks turgutust. Talle meeldis, et ta saab laagrisse sõita. Selle

ajaga on võimalik mõtteid selgitada. Olles söömise lõpetanud, keris ta aknad alla ja nautis sooja kuiva õhku, mida autosse puhus.

Kell oli veidi üle keskpäeva liikunud ja temperatuur oli kahekümne kraadi ringis. Mäekülgedel kasvasid kõrged männid ja pärast lumist talve täislehes haavad ning teega paralleelselt voolas oja vahutades järve poole, kus see veetaset veelgi kõrgemale tõstis.

Suvel on nii mõnus paadiga sõita, veesuusatada, tuubidega sõita, kala püüda – kõik need asjad, mis tema vanemate ekstreemspordifirmale tööd toovad. Kui suvi läbi saab, rendivad nad suuski, lumelaudu ja räätasid lumel matkamiseks.

Vanematele mõeldes Gianna naeratas. Mõlemad olid tõsised sportlased. Kuuekümneme viiesena korraldas tema endiselt energiline isa Dave mägironimise retki ja loodusmatku. Ema Jeannie oli endine profisuuatataja, kellele meeldis endiselt mägedest stiilselt alla kihutada. Gianna polnud aga üldse sportlik.

Lisaks sellele kartis ta tõsiselt kõrgust ja sügavat vett, mistõttu ta veetiski suure osa lapsepõlvest kunstiga tegeldes ja raamatuid lugedes ning kahekümnendad eluaastad Los Angeleses, kus joogariided sobisid nii igapäevaeluks kui ka jooga harrastamiseks.

Ehkki ta jumaldas linnaelu, pidi ta tunnistama, et tundis teda kaitsnud ja inspireerinud mägedes tagasi olles nostalgiat. See tunne tugevnes, kui kaherealine maantee läks üle pikaks käänuliseks teeks ja autosid jäi järve idakalda poole jõudes harvemaks.

Whisperi järve lõunakallas oli asustatud, seal elas umbes kaheksa tuhat kohalikku ja sõltuvalt aastaajast veel suurem arv turiste. Põhjakallas oli metsikum ja maalähedasem, pakkudes elamusi talviste spordialade fännidele, ning siin elas umbes kaks tuhat kohalikku. Ida- ja läänekaldal olid mõned majad, väikesed toidupoed ja tanklad.

Echo Fallsi laagri silti nähes pööras Gianna veelgi kitsamale auklikule ja kivisele teele. Umbes kolmekilomeetrine tee laagrisse oli kunagi olnud korras ja hoolitsetud. Laager, mis sai nime läheduses

asuva kose järgi, oli olnud terve Colorado laste mekaks, kus sai ratsutada, kanuuga sõita, kunsti ja käsitööga tegelda, loodust avastada ja veesportialadega tegelda. Gianna oli siin veetnud mõned suvenädalad, millest kõige viimane ja tähelepanuväärsem oli olnud viieteistaastasena.

Selle mõtte juures naeratus kustus. Ta tahtis muretuid mälestusi tagasi saada, aga nägi silme ees vaid Zachi nägu – säravaid rohelisi silmi, lainelisi pruune juukseid ja veidi vildakat naeratust, mis võlus ära kõik tüdrukud, eriti Gianna. Poiss oli olnud väga tore... kuni enam ei olnud.

Gianna tõrjus selle kujutluspildi ja keskendus olevikule.

Laager oli kinni pandud kuus aastat tagasi, kui selle omanik, leskmees Tom Rowland, haigestus. Aastate jooksul oli kõik lagunenud, sest Tom võitles vähiga ja tema pärijad vaidlesid, mida suure maa-alaga peale hakata.

Tom oli surnud viis kuud tagasi ja laagri ole ilmselgelt ostja leidnud, keegi, kes tahtis laagri uuesti ellu äratada. Pärijad olid võtnud Gianna tädiga ühendust ja palunud tal mõned antiiksed mööblitükid müüki võtta ning selle pärast ta täna siin oligi. Ta lootis, et need pole väga rasked ja mahuvad autosse, aga ta võtab, mida saab, ja kui peab ka teist korda tulema, siis tuleb.

Gianna pidi tunnistama, et oleks tore, kui laager taas ellu äratatakse, kui kuulduks taas laste naeru. Praegu nägi see masendav välja.

Järvele lähemale jõudes nägi ta pikka paadisilda. Kunagi olid olnud selle külge seotud sõudepaadid ja kanuud. Nüüd oli see tühi. Ta aeglustas tempot ja mälestused tulvasid mõtetesse.

Gianna peatas järsku auto ja astus välja. Võib-olla vaatab ta natuke ringi...